

— i Øjeblikket synes den kun at være af ringe Betydning—, en Lov, som angik Anlæg af en elektromagnetisk Telegraflinie fra Øresundstoldstederne til Hamborg med Mellemstationer i det mindste i København og Flensborg. Ser man paa den Lovgivning, der siden er gennemført, overtydes man om, at Lovgivningen skridtvis har fulgt den Udvikling, der netop paa Telegrafvæsenets Omraade har bragt de mægtige Fremskridt. I 1870 vedtager man en Lov om Opkøb af 16 private Telegrafanlæg, der i Mellemtiden var blevet udført, og i 1897 fastslaaes ved Lov Statens Eneret til Telefon- og Telegrafanlæg paa dansk Land- og Søterritorium.

Det varer saa 10 Aar, inden Lovgivningen igen tager et nyt Skridt. Den Gang, i 1907, er det den traadløse Telegraf og Telefon, man beskæftiger sig med. Gennem nogle Aar havde Videnskaben eksperimenteret med disse Problemer, og man var paa det traadløse Telegrafvæsenets Omraade naaet temmelig langt frem. Den med ethvert stort Fremskridt følgende internationale Konference var ogsaa afholdt om dette Spørgsmaal, nemlig i Berlin i 1906, og man havde dér bestemt, at der i alle Lande skulde arbejdes paa Gennemførelse af en ensartet Lovgivning, foruden at man var kommet overens om en Række internationale Bestemmelser. Det er meget interessant at gennemlæse de Forhandlinger, der førtes her paa Rigsdagen ved denne Lovs Behandling. De er præget af en vis Skepsis.

Man havde i Lovforslagets § 1 foreslaaet, at Staten paa dansk Land- og Søterritorium skulde have Eneret til Anlæg og Drift af traadløse Telegrafer og Telefoner. I Bemærkningerne til Lovforslaget hedder det imidlertid om eventuelle Muligheder for Udfærdigelse af Koncessioner til private Anlæg af denne Art, at det er lidet sandsynligt, at der bliver Brug for dem; navnlig — staar der — gælder dette traadløse Telefoner som Følge af, at de endnu ikke har kunnet bringes til Anvendelse i det praktiske Liv, og det kan derfor i nærværende Lovforslag kun være Opgaven at forbeholde Staten Eneret, medens det maa være overladt Fremtiden at træffe de nærmere Bestemmelser, som maatte vise sig ønskelige paa dette Omraade. Og den daværende Minister for offentlige Arbejder, Høgsbro, giver Udtryk for denne Opfattelse, som for øvrigt flere ærede Medlemmer saavel i Folketinget som i Lands tinget fremsatte, idet han udtaler — jeg maa maaske med den højtærede Formands Tilladelse citere det —: „Naar man ikke mener, der er nogen Nødvendighed for saadanne Koncessioners Udstedelse, er Grunden

den, at man ikke har taget Spørgsmaalet op til nærmere Overvejelse eller i hvert Fald ikke har gjort det til Genstand for Bestemmelse i Lovforslaget, fordi hele dette Spørgsmaal om de traadløse Telefoner i den Grad er i sin Vorden, at man næsten har undset sig for at begynde at give Lovbestemmelser om denne Sag“. Og han fortsætter: „Det maa være Fremtidens Sag at løse dette Spørgsmaal; thi at gøre det nu vilde være saa meget mærkeligere, som man endnu ikke kender og knap nok kan tænke sig, hvorledes den traadløse Telefonering vil komme til at arte sig, hvis der en Gang sker en Opfindelse, der gør denne Tanke brugbar“.

Lovforslaget gaar i Udvalg, og i Udvalgets Betænkning af 20. Marts 1907 hedder det: „Hvad derimod de traadløse Telefoner angaar, er Udvalget af den Mening, at da de endnu ikke har kunnet bringes i Anvendelse i det praktiske Liv, er det ikke nødvendigt paa nærværende Tidspunkt at lovgive om dem, men derimod at lade det have sin Forbliven ved Loven af 1897“. Udvalgets Forslag gaar derfor senere ud paa saavel i Lovens Titel som i dens Tekst at udtage de Bestemmelser, der tager Hensyn til Telefoner, og § 1 affattes da saaledes: „Staten har paa dansk Land- og Søterritorium Eneret paa Anlæg og Drift af traadløse Telegrafer.“

Jeg har fremdraget dette, fordi jeg synes, det har sin Interesse at se, hvor stærkt Udviklingen er gaaet frem i de 16 Aar, der er forløbet siden da. Den Udvikling, der er foregaaet, er sket ikke mindst paa de tekniske Omraader og i særlig Grad paa de Omraader, der vedrører den traadløse Telegraf og Telefon, ja, vi er nu naaet saa vidt, at man i disse Dage sidder rundt om i Tusinder af Hjem og er i Stand til at modtage Meddelelser fra de forskelligste Steder i Verden og kan høre Koncerter baade fra Paris, London og Berlin. Man kan da ogsaa fastslaa, at det foreliggende Lovforslag er fremkommet som et Kræv, Udviklingen har afstedkommet, om, at vi maa gaa et Skridt videre og foretage en Udbygning af Lov af 19. April 1907, saaledes at Bestemmelserne i denne Lov, der kun vedrører traadløse Telegrafer, ogsaa kommer til at omfatte Anlæg af traadløse Telefoner.

Lovforslaget er i sin Tekst meget kortfattet, men gennem sit Indhold er det af stor Betydning for Staten, og jeg anser det ogsaa for at være nødvendigt, navnlig for, at Staten kan have Haand i Hanke med, paa hvilken Maade den betydningsfulde Opfindelse, som den traadløse Telefoni er, bliver brugt, og kan hindre Misbrug. Hoved-